

Κώστα Παπανικολάου: Φούγκα VI, Αστικό Τοπίο: Εντός και Εκτός

/ [Πεμπτουσία](#)

Το Σάββατο, 5 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιήθηκαν στην Γκαλερί CITRONNE, στον Πόρο, τα εγκαίνια της έκθεσης του Κώστα Παπανικολάου: Φούγκα VI, Αστικό Τοπίο: Εντός και Εκτός. Η έκθεση, την επιμέλεια της οποίας έχει η Δρ της Ιστορίας της Τέχνης Τατιάνα Σπινάρη, θα διαρκέσει μέχρι τις 18 Οκτωβρίου. Το πρόσφατο αυτό έργο (2010-15) του Παπανικολάου, εκτείνεται σε δεκαέξι μέτρα μήκος και αναλύεται σε ισάριθμες επιμέρους σκηνές, στιγμές και τοπία από την καθημερινότητα του καλλιτέχνη. Πρόκειται για ένα είδος εικαστικής αφήγησης όπου καταγράφονται, αναλύονται και συντίθενται θραύσματα του αστικού βίου.

Κώστα Παπανικολάου: Φούγκα VI, Αστικό Τοπίο: Εντός και Εκτός

Στο εκτιθέμενο έργο, όπως και σε προγενέστερα έργα του Παπανικολάου, κεντρικό προβεβλημένο στοιχείο της σύνθεσης αποτελούν οι κορμοί των δέντρων. Λειτουργούν μέσα από ποικίλες οπτικές: ως πομποί μνήμης, αποτυπώματα ζωής, μνημεία καθημερινότητας· ως στοιχεία διαχωριστικά στο συντεθειμένο εικαστικό τοπίο· ως μέσον αποστασιοποιητικό του καλλιτεχνήματος από τον θεατή· ως φράχτης-κιγκλίδωμα διά του οποίου ο θεατής παρακολουθεί την πλοκή του έργου. Τα δέντρα-κορμοί, επαναλαμβάνονται με ένα ρυθμό σχεδόν μουσικό, σαν επωδός, κλείνοντας και ανοίγοντας το εκάστοτε επιμέρους θέμα της σύνθεσης. Παρ' όλη την παρουσία και την κίνηση των προσώπων, στον πίνακα κυριαρχεί μια εκκωφαντική σιωπή, παρούσα σε όλα τα έργα του Παπανικολάου, η οποία μεταδίδεται και διαχέεται σχεδόν ανεπαίσθητως

Λεπτομέρεια του Έργου

Όπως αναφέρει ο καθηγητής Ευγένιος Ματθιόπουλος, στο κείμενο του καταλόγου της έκθεσης, ο Παπανικολάου παραθέτει όπως «είναι οι άνθρωποι στο άστυ: έτσι αμίλητοι βαδίζουν, έτσι απαθείς διασταυρώνουν τα βήματά τους, έτσι αδιάφοροι προσπερνούν, δίχως να συνομιλούν, δίχως κανείς να κοιτάζει τον άλλο, ο καθένας χωμένος στις δουλειές του, χαμένος στις σκέψεις του, έκαστος στη χίμαιρα του». Ο επισκέπτης της έκθεσης «ατενίζει», παρατηρεί προσεκτικά την εκτυλισσόμενη δράση· ταυτοχρόνως, όμως, ταυτίζεται με τα δρώμενα. Βρίσκεται, δηλαδή, «εντός και εκτός» του τοπίου.

Λεπτομέρεια του Έργου

«Η δεκαέξι μέτρων φρίζα, δεν έχει κεντρικό θέμα-τόνο, δεν έχει αρχή και τέλος, δεν έχει αφηγηματικές κορυφώσεις, πτώσεις ή λύσεις. Συγκροτείται από τη συνεχή συγχρονικότητα των επιμέρους συμβάντων, των ταυτόχρονων ασύνδετων μεταξύ τους καταστάσεων και κινήσεων, των ιδιωτικών υποκειμενικών και βιωματικών χρονικοτήτων, των ευρισκόμενων σε ένα συνεχές παρόν εντός του κοινού κοσμικού ωρολογιακού χρόνου. Ο Παπανικολάου, επιτυγχάνει να απεικονίσει κάτι εξαιρετικά πολύπλοκο, αυτό που έχει οριστεί ως η «μη συγχρονικότητα μέσα στη συγχρονικότητα» και επίσης έχει βρει έναν τρόπο να απεικονίσει ζωγραφικά την αέναη κυκλικότητα της καθημερινότητας, τη συνεχή κινητικότητα του κόσμου, που εντέλει ακινητεί, επαναλαμβάνοντας τα ίδια και τα ίδια· ο ζωγράφος έχει καταφέρει να μας δώσει μια συνεκδοχική απεικόνιση του χρόνου ως κινητής εικόνας της αιωνιότητας», σημειώνει στον κατάλογο της έκθεσης ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου της Κρήτης, Ευγένιος Ματθιόπουλος.

Κατερίνα Χουζούρη